

betoniseinän keltainen valaisee edelleen huoneen mutta suljemme verhot maailmalta jossa katseet rikkovat selittämättömät hetkemme viileät sormet tanssivat pehmeällä iholla ja hiljaisuus kietoutuu ympärillemme aika pysähtyy painavien silmäluomien päälle värit makaavat unisina samassa yössä vähin äänin hiipuva kysymys meistä särkee utuisen hämärän harmonian mutta se piiloutuukin sanattoman huokauksen taakse äänetön ihme jatkuu käsi kädessä kunnes riisutut minuutit heräävät jälleen ja todellisuus saa meidät kiinni saapuvasta huomisesta